HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כאן בצווח מעיקרא. פי' בקונטרס צווח מעיקרא לא קנה ומ"מ הנומן סילק עלמו והסק הפקר כר"ל דאמר בהמניח אבל תלוי (כריתות דף כד.) הנומן ממנה לחבירו ואמר הלה אי אפשי הה לא קנה דאין אדם מקנה לחבירו אלא מה שבידו כל הקודם זכה[א] אבל בשמת ולבסוף צווח כיון שמת לא הוי הפקר וזכה בה בעל כרחו ואע"ג דרבן שמעון בן גמליאל בשותק מעיקרא כאן בצווח ולבסוף צווח אמר רב נחמן בר יצחק זכה לו על ידי אחר ושתק ולבסוף צווח באנו למחלוקת רבן שמעון בן גמליאל ורבנן דתניא[ב] הכותב נכסיו לאחר והיו בהן עבדים וכרגן ובכריתות (שם ושם) דפריך ממילתיה דריש לקיש דאמר אי אפשי בהן אם היה רבן שני כהן הרי אלו אוכלין בתרומה [ג]רבן שמעון בן גמליאל אומר כיון שאמר הלה אי אפשי בהן כבר זכו בהן יורשין והוינן בה ות"ק אפילו עומד וצווח אמר רבא ואיתימא רבי יוחנן בצווח מעיקרו דכולי עלמא לא פליגי דלא קני שתק ולבסוף צווח דכולי עלמא לא פליגי דקני [ג]כי פליגי שזיכה לו על ידי אחר ושתק ולבסוף צווח דתנא קמא סבר מדשתיק קנינהו והאי דקא צווח מהדר הוא דקא הדר ביה ורבן שמעון בן גמליאל סבר הוכיח סופו על תחלתו והאי דלא צווח עד השתא דסבר כי לא מטו לידי[ד] מאי אצווח [ג]תנו רבנן [ד]שביב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני ושלש מאות לפלוני וארבע מאות לפלוני אין אומרין כל הקודם בשטר זוכה לפיכך יצא עליו שטר חוב גובה מכולם [ה]אבל אמר תנו מאתים זוז לפלוני ואחריו לפלוני ואחריו לפלוני אומרין כל הקודם בשטר זוכה לפיכך יצא עליו שט"ח גובה מן האחרון אין לו גובה משלפניו אין לו גובה משלפני פניו תנו רבנן [ו]שביב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני בני בכור כראוי לו נוטלן ונוטל את בכורתו אם אמר בבכורתו ידו על העליונה רצה נוטלן רצה נוטל בכורתו [ו]ושביב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלונית אשתי כראוי לה נוטלתן ונוטלת את כתובתה אם אמר בכתובתה ידה

א כאן בצווח מעיקרא כאן בשותק מעיקרא ולבסוף צווח אמר רב נחמן בר יצחק זכה לו על ידי אחר ושתק ולבסוף צווח באנו למחלוקת רבן שמעון בן גמליאל ורבנן דתניא ב הכותב נכסיו לאחר והיו בהן עבדים ואמר הלה אי אפשי בהן אם היה רבן שני כהן הרי אלו אוכלין בתרומה ג רבן שמעון בן גמליאל אומר כיון שאמר הלה אי אפשי בהן כבר זכו בהן יורשין והוינן בה ות"ק אפילו עומד וצווח אמר רבא ואיתימא רבי יוחנן בצווח מעיקרו דכולי עלמא לא פליגי דלא קני שתק ולבסוף צווח דכולי עלמא לא פליגי דקני ג כי פליגי שזיכה לו על ידי אחר ושתק ולבסוף צווח דתנא קמא סבר מדשתיק קנינהו והאי דקא צווח מהדר הוא דקא הדר ביה ורבן שמעון בן גמליאל סבר הוכיח סופו על תחלתו והאי דלא צווח עד השתא דסבר כי לא מטו לידי ד מאי אצווח ג תנו רבנן ד שביב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני ושלש מאות לפלוני וארבע מאות לפלוני אין אומרין כל הקודם בשטר זוכה לפיכך יצא עליו שטר חוב גובה מכולם ה אבל אמר תנו מאתים זוז לפלוני ואחריו לפלוני ואחריו לפלוני אומרין כל הקודם בשטר זוכה לפיכך יצא עליו שט"ח גובה מן האחרון אין לו גובה משלפניו אין לו גובה משלפני פניו תנו רבנן ו שביב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלוני בני בכור כראוי לו נוטלן ונוטל את בכורתו אם אמר בבכורתו ידו על העליונה רצה נוטלן רצה נוטל בכורתו ו ושביב מרע שאמר תנו מאתים זוז לפלונית אשתי כראוי לה נוטלתן ונוטלת את כתובתה אם אמר בכתובתה ידה

כאן בצווח מעיקרא. פי' בקונטרס צווח מעיקרא לא קנה ומ"מ הנומן סילק עלמו והסק הפקר כר"ל דאמר בהמניח אבל תלוי (כריתות דף כד.) הנומן ממנה לחבירו ואמר הלה אי אפשי הה לא קנה דאין אדם מקנה לחבירו אלא מה שבידו כל הקודם זכה[א] אבל בשמת ולבסוף צווח כיון שמת לא הוי הפקר וזכה בה בעל כרחו ואע"ג דרבן שמעון בן גמליאל בשותק